

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

OBLETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSED INVINIT SIBIDIONUM

ET TURTUR NOVUS ALTARIA

XIX. ÉVF. 1918. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 4 korona.

Megjelenik minden hó elején

Shephardum nyomda v. t.

VIRGO IPSUM QUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya.

Igazgató: Kántor Károly prelátus, apát-kanonok Esztergom; Ügyvezető igazgató: dr. Mészáros János prelátus, m. kir. udvari és várplébános; elnök: örgróf Pallavicini Edéné, I. kerület, Vár, Verbóczy-u. 23. szám; társelnök: Marie de Jerusalem anya, főnök, IX., Üllői-út 75. sz.; másodelnök: Kiss Aladárné, VIII., Mehmed Szultán-ut 41. sz.; választmányi tagok: gróf Almásy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; özv. dr. Bangha Istvánné, Nyitra; özv. Bruzer Mihályné, VIII., Rákóczi-út 28. sz.; Cziráky Lujza grófnő, IV., Ferenciek-tere 9.; Cziráky-Almásy Erzsébet grófné, IV., Váci-u. 48. sz.; Fehérváry Celesztin, VIII., Rökk Szilárd-u. 22.; Felmayer Vilma, VIII., Baross-u. 44. sz.; Ghiczy Ida, V., Sas-utca 11. sz.; Györy Teréz grófnő, IV., Szép-u. 4. sz.; özv. Heinrich Ferencné, VIII., Üllői-út 32 a; özv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-utca 10. sz.; özv. Návay Kálmánné, I., Istenhegyi-út 40. sz.; báró Orosdy Fülöpné, VI., Damjanich-u. 12.; Pálffy Anna grófnő, VIII., Eszterházy-u. 44. sz.; özv. Reviczky Gáborné, Esztergom; Szőgyény-Marich Júlia, Székesfehérvár, Kégl-u. 14. sz.; Török Hermin grófnő, Szobránc; özv. báró Vécsey Józsefné, VIII., Rökk Szilárd-u. 24. sz.; Vécsey Eszter bárónő, VIII., Rökk Szilárd-u. 24. sz.; Zichy Lujza grófnő, Pécs; Kócsy Jánosné, IX., Üllői-út 59. sz., herceg Hohenlohe Klodvigné I., Uri-u. 54., Jankovich Bésán Endréné IV., Szegfű-u. 3.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában

(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre ...	4.—
„ „ „ egyes példány ...	—35
„ „ „ teljes évi utolsó ...	4.—
„ „ „ „ régebbi ...	3.—
Oltáregyesületi Utmutató ...	1.80
„ Vezérkönyv kötve ...	1.—
„ felvételi füzet ...	—06
„ érem ezüstkivitelben ...	3.—
„ „ alumíniumból ...	1.20
A budapesti közp. Oltáregy. felszázados története ...	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel) ...	—06
Az Eucharisztia zenéje. Irta: János D. ...	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egy évre	1.80
„ „ „ egyes példány	—10
Jézusom Örömmöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn.	7.—
„ „ „ „ bőrk. aranyv.	6.—
„ „ „ „ vör. vág.	5.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J. ...	—80
Fehér Liliom ...	—10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—34
„ „ „ „ „ szalaggal	—40
„ „ „ „ „ ifjak és leányoknak szalaggal	—50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez ...	—03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint	—04
„ „ „ „ „ 100 db	3.—

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Mészáros János*: Az Oltáregyesület feladatai a fővárosban. — *Dr. Wéber Pál*: Újévi kívánság. — *Dr. Liebner János*: Az Eucharistia és az új egyházi törvénykönyv. — *Lovich Ilonka*: Pista a templomban. — *Eöri János*: Patakylék. — Az Örökimádás elbeszélés-pályázata. — Oltáregyleti élet. — A budapesti központi Oltáregyesület választmánya. Az 1917. évben elhalt Oltáregyleti tagok névjegyzéke.

Az Oltáregyesület feladatai a fővárosban.

SOKSZOR szoktunk hivatkozni a kereszténység gyors elterjedésére, mint az Egyház isteni eredetének hangos bizonyosságára. Annál csodálatosabb volt ez a rohamos terjedés, mivel az Üdvözítő — emberileg szólva — a leggyaralóbb eszközöket: a szegény, tudatlan galileai halászokat választotta eszméinek apostolaivá, művének oszlopaivá. Azonban az isteni Mester és az ő országának legelső harcosai, valamint azok követői mégsem vetették meg, sőt amikor csak tehették, mindig föl is használták azokat a természetes előnyöket is, amelyeket ama kornak viszonyai, eseményei, berendezései kínáltak az Isten földi országának megalapozására. Ama kor intézményei közt pedig egy sem volt nagyobb szerű, egy sem szolgálhatott kedvezőbb talajul az egész világ meghódítására hivatott Egyház kis ültetvénye számára, mint épen Róma: a büszke, hatalmas Róma, az akkori világ középpontja, ahova minden út vezetett s ahonnan viszont a sok uton által széjjel áramlott Róma szelleme, vallása, erkölce, műveltsége, ízlése, kultúrája az egész világra. Az isteni Gondviselés a pogány világnak szívé: Rómát, a keresztény világ szívévé szemeli ki. Így lesz az embernek nagy műve Isten kezében eszközzé, alappá, melyre Isten az ő természetfölötti világát fölépíti.

Az egyszerű galileai halász, akit az Úr földi országának fejévé szemelt ki, isteni sugallattól vezetve a világ fővárosában üti fel székhelyét, mert érezi, hogy ott, Rómában, ahol az emberiség közös szíve, vére lüktet, kell elhelyezkednie Krisztus földi országa centrumának. Ennek a szívnek a vérét kellett előbb regenerálni, mert csak onnan ömölhetett egészséges élet az emberiség elernyedő tagjaiba.

Péter apostolnak ez az eljárása Róma felkeresésében és kiválasztásában nagy tanulságot rejt magában minden idők számára: az Egyház az ő áldásos tevékenységének hatásossá tétele érdekében kell, hogy a

népek centrumait, a nemzetek fővárosait részesítse a legszeretőbb, legodaadóbb gondozásban.

Nemcsak a római birodalomban volt minden út Róma felé irányítva. Nálunk is itt, a fővárosban van úgy a vasúti, mint a vízi közlekedésnek centruma, amiben kifejezésre talál az a roppant nagy anyagi és szellemi befolyás, amelyet Budapest népe az egész ország, az egész nemzet életére, hitére, erkölcsére gyakorolni hivatva van és valóban gyakorol is. Nemcsak a gazdasági életnek, iparnak, kereskedelemnek, közigazgatásnak, igazságszolgáltatásnak szálai futnak ide össze, hanem ami talán még fontosabb, itt vannak a szellemi életnek gyűjtőpontjai, a politikai pártoknak, a társadalmi akcióknak centrumai; itt jelenik meg minden számottevő sajtótermék, itt van a szabadkőművesek nagypáholya, itt a szociáldemokráciának vezetősége. Budapest is szív, a magyar hazának, a magyar nemzetnek szive.

Milyen már most ennek a szívnek a vére? Milyen eszmékért, milyen ideálokért dobog ez a szív? Ennek kimondhatatlan fontossága van nemcsak annak a több mint félmillió magyar katolikusnak szempontjából, akik Budapestet lakják, hanem a 12 milliányi magyar katolikusnak, sőt az egész magyar nemzetnek érdekében. Ebből a szempontból kell tekintenünk a főváros hitéletét. Hiszen a hitéletből fakadnak a tiszta erkölcsnek üdítő vizei.

Hogyha a főváros hatszázezer katolikusát a krisztusi hit és szeretet hatná át és egyesítené, annak hatalmas, mindent magával ragadó isteni erejét ép úgy megérezné az egész magyar nemzet, mint ahogy Róma szívének lüktetését megérezte az egész emberiség.

«Az igaz a hitből él», mondja az apostol.

Csak a tevékeny hitnek talajából nőnek erős tölgyek: krisztusi lelkülétől áthatott jellemek. A hitéletnek középpontjában áll az Üdvözítő szeretetének legnagyobb műve: a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Itt az Emánuel: az Úr mivelünk.

Itt teljesül az ő isteni szava: «Ime én veletek vagyok minden nap a világ végeig!» Ez az ígéret záloga az Egyház diadalmas reményének. Győznünk kell minden ármány, minden pokol ellen, hiszen velünk az Úr!

Azonban nem elég csak hinnünk Krisztus szentségi jelenlétében; ennél többet kíván tőlünk az isteni Mester: élni akar bennünk, át akarja hasonítani gondolatainkat, érzelmeinket: «Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az én bennem lakik és én őbenne».

Ez, csak ez az igazi krisztusi, az igazi keresztény élet. Ő maga megtagad minden közösséget azokkal, akik ezt az eledelt nem élvezik. «Ha nem eszitek az ember fiának testét és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet tibennetek!»

Nincs tehát krisztusi élet azokban, akiket nem táplál Krisztus szentséges Szívének a vére.

Másképen így hangzik ez az igazság: csak ott, abban a városban van igazi keresztény élet, ahol Krisztus maga táplálja a lelkeket az Ő szent testével és vérével.

Oltáriszentség kultusza nélkül, szentségimádás nélkül, szentmise és szentáldozás nélkül nincs kereszténység.

Ezek a nagy igazságok teljes fényben ragyogtatják az oltáregyletek fontosságát a keresztény hitéletben úgy általánosságban, mint különösen a magyar főváros katolikus hitélete tekintetében.

Az oltáregyesület ugyan nem az egyetlen hitbuzgalmi társulat, amely a legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszának intenzív művelését írta zászlajára. Hiszen a kongregációk, a harmadrendek, a Jézus Szíve társulata stb. is dicséretes buzgóságot fejtenek ki a szentségi Úr Jézus tiszteletében. Azt azonban bátran állítjuk, hogy a plébániai lelkipásztorkodás terén, figyelembevételre kivált a mi fővárosunk viszonyait, az említett hitbuzgalmi társulatoknak egyike sem látszik annyira megfelelőnek, mint éppen az oltáregyesület.

Ez felel meg leginkább a budapesti plébániák nagy kiterjedésének, óriási lélekszámának. Ily körülmények között annak a rendelkezésre álló három-négy lelkésznek lehetetlen időt találni arra, hogy a híveknek egy kisded csoportját olyan intenzív mértékben lássa el a lelkiekben, miként azt a kongregáció vezetése igényli. Hogy ezt megtehessek, a lelkészeknek el kellene hanyagolniok a hívek százait és ezreit.

Ezzel szemben az oltáregyesület alkalmas arra, hogy felölleje a hívek nagy tömegeit kor, nem és társadalmi állás, avagy műveltség különbsége nélkül. Hiszen az oltáregyesület célja oly könnyen érthető, emellett annyira általános érdekű, hogy alóla senki ki nem vonhatja magát. Másrészt az Eucharistia kultusza olyan közvetlen érintkezést, közlekedést létesít a szentségi Úr Jézus és a lelkek között, hogy itt a lelkész közvetítése nem is játszik olyan nagy szerepet, mint pl. a kongregációk vagy a harmadrendek vezetésében. Csak egyszer-kétszer kell a híveknek megmutatni az utat a köztünk lakozó isteni Mesterhez. A többi elvégzi Ő maga szent kegyelmével a lelkek mélyén. Csak néhányszor kell megízleltetnünk a hívekkel egy-egy közös szentségimádó órán, hogy «mily édes az Úr», a többi rábízhatjuk Arra, aki maga akar lenni az ő közvetlen befolyásával «a fáradozóknak és megterhelteknek enyhülése».

Ott, ahol a legméltóságosabb Oltáriszentség ki van téve a hívők imáadására, ott Ő maga beszél a lelkekkel, ékesebben, nyomatékosabban, mint bármely szépszavú szónok.

Ebben rejlik az Eucharistia nagy hatásának titka.

Még más okból is kiválóan alkalmas az oltáregyesület arra, hogy a mi fővárosi plébániai lelkipásztorkodásunk hathatós segédeszköze legyen.

A férfi és női szerzetesi templomok, kápolnák és iskolák a kongregációk és harmadrendek révén meleg, buzgó hitéletnek helyei lettek. A plébániák hivatásos, buzgó papjai, azt hiszem, nem egyszer nézik szent irigységgel azt a bensőséges lelkipásztori munkát, amely a főváros szerzetesi templomaiban, kápolnáiban folyik. Igaz, hogy a szerzetes lelkészeket nem terheli annyiféle munka (anyakönyvvezetés, keresztelés, temetés, hitoktatás stb.), mint a plébániák lelkészeit. De az is bizonyos, hogy mi világi papok, plébánosok, káplánok, akik első sorban vagyunk a fővárosi hívek hivatott lelkipásztorai, nem elégedhetünk meg aféle másodrendű munkakörrel, mint amilyen az anyakönyvek vezetése, a keresztelési és temetési szertartások végzése.

Nekünk szent jogunk és kötelességünk, hogy a ránk bízott nyájnak igazi lelkipásztorai, vezetői, táplálói, tanácsadói legyünk.

Van-e eszköz, amely bennünket könnyebben és biztosabban elvezetne ehhez a célhoz, mint az Oltáregyesület?

A kongregációk és a harmadrendek működése tulajdonképpen elvonja (hiszen jó helyre viszi, de mégis csak elvonja) a plébánia templomától a híveket, még pedig sokszor talán a legbuzgóbb híveket.

Ezzel szemben az oltáregyesület nem hogy elvonná a híveket az ő plébánosaik vezetése alól, de, sőt ellenkezőleg, minden egyes plébánia-templomot a hívek lelkiéletének igazi centrumává akar tenni.

Példa erre a kőbányai plébániatemplom, ahol a hívek saját lelkészeik vezetése alatt élnek intenzív lelki, eucharistikus életet a kőbányai Oltáregyesületben. Az ottani oltáregyesületben a buzgó terjesztőnek igen nagy segítségére vannak a lelkészeknek, sőt az egyesületi munkának nagy részét ők maguk végzik.

Adja Isten, hogy ez az épületes példa a jövőben minél több követőre találjon a főváros többi plébániáján is.

Az Üllői-úti országos központ természetesen minden lehető el fog követni a maga részéről, hogy az egyes plébániákon az Oltáregyesület meleg otthonokat, buzgó imádókat leljen.

Mily áldásos lehet ilyen módon a lelkipásztorok tevékenysége nemcsak fővárosunk közel hatszázezer hívének, hanem ő általuk az egész magyar nemzetnek hitére és erkölcsére!

Ez új korszaknak hajnalán, amidőn Krisztus ellenségei ádáz szellemi harcra készülnek minden ellen, ami nekünk keresztény magyaroknak egy évezred óta szent: a mi isteni Üdvözítőnk, szentségi Emá-

és átérzése, mely nem szükkeblű akkor, mikor Isten szolgálatáról van szó. Ez fog nekünk benső tartalmat nyújtani. Milyen jó az Üdvöztető, hogy épen az Oltáriszentség által tesz bennünket értékben súlyosabbakká. Aki Krisztust igazán szereti, aki az ő gondolataival, eszméivel gazdagítja lelkét a gyakori szentáldozással, az egyúttal növekedni is fog kedvességben nemcsak Isten, de az emberek előtt is. Ha új világot akarunk, akkor elsősorban az egyes embereknek kell megszentelődniök, bensőséges vallásosságban megedződniök, hogy mint Krisztus tanítványai álljanak bele az életbe. Ahol elterjedt az Oltáriszentség tisztelete, ott az egyesek is tartalmasabbak lettek. Mert hiába a sok okoskodás, megmondotta már szent Pál apostol, hogy egy a ti mesteretek, Jézus Krisztus. Ezt a Krisztust válasszuk mi mesterünknek! Az ő iskolája templomaink szentélye, hol annyi nemes elhatározás, annyi erénygyakorlat, annyi szent gondolat fakad. Krisztus gondolatait, érzéseit kell átvinnünk életünkbe. Ezt megtehetjük, hogyha nemcsak elmélkedünk szavainak és tanításának mélységes igazságán, hanem hogyha egyúttal átéljük is azokat. Legyen azért programmunk, hogy Krisztussal éljünk: az ő szent testével és szent vérével. Mennyivel nagyobb előttem az olyan ember, akiről tudom, hogy nem vallástalan, hanem hite gyakorta szólítja az Úr oltárához, hol Krisztus táplálékká, kicsinnyé lesz, hogy bennünket naggyá és minél értékesebbé tegyen. Mert ne feledjük, hogy nem önmagáért, nem is az angyalokért, hanem érettünk és miattunk van jelen oltárainkon, hogy a szentáldozásban vele egyesüljünk és gazdagabb legyen szívünk, kegyelmekkel teljesebb életünk, hogy az ő gondolatai, érzései folyjanak át ereinkbe az ő szent vérével, következőleg értékesebb legyen az egyén, az egyes ember. Sohse szégyenkezzék azért senki odatérdelni az Úr oltárához és ott vele egyesülni, mert ez az alapja az egyén boldogulásának, értékben, kegyelemben, szeretetben gazdagodásának. Ó, ha ezt minél többen megérténék, elhíhetjük, hogy új világ támadna körülünk.

A második, amit várunk: a család megszentelése. Olyan sokat halottunk a világháborúban családi szentélyek pusztulásáról, romlásáról, hitvesek hűtlenségéről, gyermekek engedetlenségéről. Elvadultak az erkölcsök és a külső bajok mellett nagyok lettek a családi bajok is. A családok félretették az imádságos könyvet, a sok keserűség és nyomorúság óráiban vigasztalásukat az utcák zajában és multságok lármájában keresték és nem Istennek házában. A hitélet lanyhulásával meglazultak a házassági szent kötelékek, minek nyomába jött ifjúságunk romlása. Tiszta, szent családi élet alapja a nemzetek boldogulásának. Ezzel ellentétben milyen szomorú jelenség, hogy a gyermek mást lát odahaza, mint amit a templomban és iskolában hall. Mily fájdalom, hogy az anyák a

modern világias nevelés hívei lettek, mert a gyermekben nem a jóságos Istennek kedves gyermekét látják, kinek vallásos nevelése és vezetése a legfőbb kötelesség volna. Csoda-e, hogyha a fiatal bűnösök oly nagy számával találkozunk? Ne csodálkozzunk. Hát hol vannak az anyák? Hol maradtak távol az Úr templomától és szentélyétől? Miért nem jönnek Krisztushoz és miért nem buzdítják, miért nem hozzák gyermekeiket is Krisztushoz? Hát miért lett számúzve az imádság, a közös imádság a családokból? Talán attól a vallástalanságtól várunk boldogságot, mely a templomtól távollattja a gyermeket és gonoszsággal telíti annak lelkét? Várhatunk-e változást, amíg a régi vallásos keretbe bele nem illeszkedik újból családaink élete, hol ne legyen szégyen az imádság, hol ne legyen ismeretlen a szent gyónás és a gyakori szentáldozás, hol ne csak háborúról s politikáról és irodalomról essék szó, hanem Jézus Krisztus szent evangéliumáról is? Ne máshol, az igazi oknál keressük a bajt. Az ok pedig a mi családi életünk bomlása, vallástalan irányzata. Mily más volna az emberek élete, ha a családi élet mindegyikünk előtt «szentély» volna, hol Isten az Úr.

A harmadik, amit az újesztendőtől várunk: közéletünk vallásos irányzata. Mégis csak szomorú jelenség volt háború előtt, hogy szinte bojkottálva volt az, aki vallásos hitét és meggyőződését nem takargatta. Az ember legszebb tevékenysége: Istennek szolgálata. A vallásosság, nem pusztán magánügy, mint egyesek hangoztatják, hanem bizony közügy. Társadalmi és nemzeti életünk azon fordul meg, hogy vallásos vagy vallástalan, mondjuk: vallás nélküli irányzatot követ. A tapasztalat és a történelem azt mutatja, hogy a mélyen és igazán vallásos és vallásosan élő emberek sohasem ártottak a közéletnek, ellenkezőleg annak föllendülését előmozdították. Mily ferdeség volt eddig, hogy a társadalmi felfogás szemel hunyt nagy bűnöknek és ugyanakkor megszólta a templombajárást és imádkozást. Mily nagy hiba volt eddig, hogy a mulatságba dicsérő szavak kísérték intelligenciánkat, ellenben megszólás és gáncs követte, ha templomba járt és szentségekhez járult. Mily szomorú változása az időknek, hogy Istennek káromlása, erkölcstelenségek és szabadoságok hirdetése büntetlen maradt, ellenben hithűségnek, vallásos áhítatgyakorlatnak megvetésben és lekicsinylésben volt része. A társadalmi felfogás elpalástolt csalást, gonoszságot, házassági botrányokat, erkölcstelen irányzatot és ugyanakkor követ dobott arra, aki a bomlasztó irányzatnak ellene mondott és ellene küzdött. Nagy változásnak kell e téren is történnie. A vallásos élet legyen szent és megbecsült a társadalmi felfogás előtt is. Ne legyen a közéleti pályákon elnyomva vagy leszorítva a hite szerint élő vallásos ember. A társadalmi felfogáson változtatni nem esik kívül az emberek hatalmán, hisz emberek ala-

pozták. Ha minél többen leszünk vallásosan élő emberek, ha minél nagyobb lesz a tábor, mely minél többször letérdel és veszi magához az Úr szent testét, higgyük el, igaza van az apostolnak, hogy egy lesz mindnyájunk felfogása is és mind nagyobb tért fog nyerni Krisztusnak országa.

Ezt a Krisztus-országot szolgálja az Oltáregylet. Ezért fontos, hogy az Oltáregyesületek hivatását és működését nagyrabecsüljük, azt terjesszük, hogy minél több legyen a Krisztust szerető, a Krisztusból élő, a Krisztusért dolgozó ember. Nem a nemzetek egysége fogja meghozni az elvesztett békét, boldogságot, nyugalmat, nem is világháborúk és forradalmak, hanem egyedül Jézus Krisztus. Ő az út, az igazság, az élet!

Dr. Weber Pál.

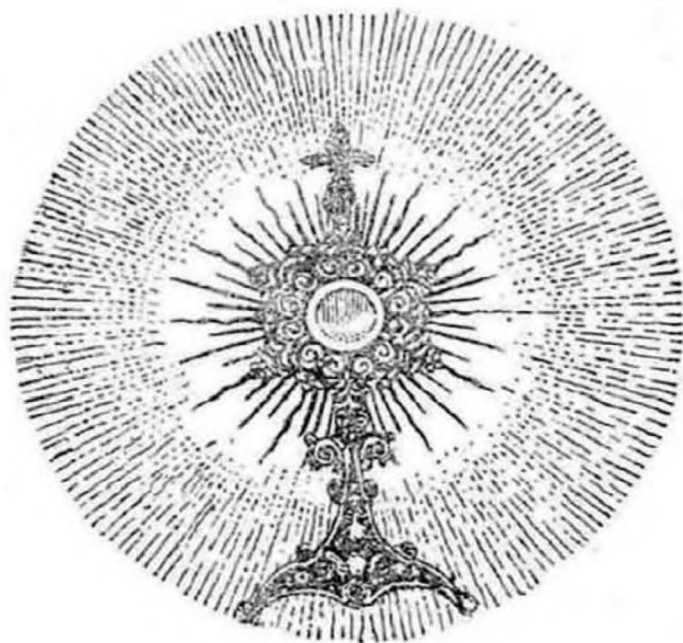
Az Eucharistia és az új egyházi törvénykönyv.

EALHATATLAN emlékeztető X. Pius pápánk nagyszerű reformmunkája bekoronázásra vár az új egyházi törvénykönyv kiadása által, mint azt a megboldogult nagy pápa «Arduum sane» kezdetű rendeletében (motu proprio) elhatározta. X. Pius, aki a pápai korona összes töviséi között azoktól szenvedett legtöbbet, melyek az Egyház belső bajjaiból származtak, nem érte meg, hogy fájdalmai gyógyító írt találjanak ama gyökeres változásokban, melyeket az új egyházi törvénykönyv volt eszközöndő, régi, részben elavult, részben kevésbé gyakorlati rendelkezések megmásítása által. Előbb, 1914. aug. 20-án szólította őt magához az Úr, kinek dicsősége X. Pius életcélja volt s a megkezdett munka befejezésének terhét fiatalabb utód vállainak munkabírására hagyta.

Így jutott XV. Benedeknek osztályrészül az időközben teljesen rendszeresített, pontosan kidolgozott új egyházi törvénykönyvnek, mint ezentúl kötelező rendszabálynak kihirdetése s életbeléptetése, melyet «Providentissima mater Ecclesia» kezdetű apostoli körlevelében 1917. pünkösdi ünnepén eszközölt is s az életbelépés határidejéül 1918. pünkösdi vasárnapját jelölte meg.

Eltételezve attól, hogy az új egyházi törvénykönyv voltaképen újabb rendelkezéseket csekély számmal tartalmaz s főcélja a jelenleg fennálló jogállapotnak minden kérdésben való pontos körülírása; — eltekintve ettől, természetes az is, hogy az egyházi életben, törvényhozásban nincsenek s nem is lehetnek ugrások, melyek máról holnapra feldöntենék a fentálló jogrendet. Ha tehát «új» törvénykönyvről van szó, ez nem abban az értelemben veendő, mintha a régi rend gyökeresen megfordult volna, hogy ezentúl az egyházi törvények körül «más-

kép lesz minden, mint eddig volt», hanem csakis oly alakban, hogy egy-más kevésbé alkalmas előírás megváltozott, régebbi idők körülményeit szem előtt tartó törvény a mai idők változott körülményeire alkalmaztatott s ahol szükségesnek látszott, hogy új rendelkezés lépjen életbe — vagy azért, mert eziránt még intézkedés nem történt vagy nem oly mértékben, mint az a XX. század embereinek gyakorlatával összhangban állott volna — ott megfelelő jogszabály alkotott.

Eddig is volt törvénykönyve az egyháznak, de a századok folyamán az emberek oly változásokon mentek keresztül, hogy az Egyház a mai kor gyengébb gyermekét nem méri többé olyan mértékkel, mint pl. a középkor vasidegzetű erős jellemeit. Ami azoknak könnyű volt, a mai embernek talán tűrhetetlen nehéz (pl. a böjt eredeti fegyelme), ami annak természetes volt, ma sokak előtt alig érthető (szigorú szerzetek), amin az fönt nem akadt, azon ma fennakadnak (gyakori szentségvétele) s megfordítva, ami ma megengedett s megkívánt engedmény, az akkor képtelenségnek látszott (pl. hogy szentáldozás előtt lehessen enni vagy inni valamit); ami ma önként folyó következtetés, az azelőtt más mérték szerint méretett (kiközösítettekkel való érintkezés). Ezen és hasonló üregek,

szélsőségek áthidalása, a megfelelőbb jogállapot megteremtése volt a cél, melyet X. Pius okvetlen megvalósítandónak tartott.

Így természetes az is, hogy vannak az új törvénykönyvnek részei, melyek alig valami, vagy egyáltalán semmi változáson sem mentek keresztül s ismét mások, melyek erősen magukon viselik a rendezés s újítás bélyegét.

Minket ezúttal az *Oltáriszentségre* vonatkozó részek érdekelnek, melyek azonban *csekély hivatással* a régi szokásjogot s az eddigi gyakorlatot ölelik föl.

A törvénykönyvnek 801-től 869-ig terjedő kánonjai foglalkoznak az Oltáriszentségre vonatkozó törvényhozással.

1. A *szentmisére* vonatkozólag előírja a törvény, hogy mint eddig is — karácsony ünnepének s halottak napjának kivételével — minden pap csakis egy szentmisét mutathat be naponkint, hacsak a vásár- és ünnepnapokra nézve a hívek lelki szükségleteinek kielégítése céljából a püspöktől a második szentmisére vonatkozólag különös engedélyt nem nyert. Az utóbbi esetben misepénzt csakis az egyik szentmise alkalmával fogadhat el.

Mi sem természetesebb, mint hogy visszaélések elkerülése végett előírja a törvénykönyv, hogy a misézni óhajtó pap megfelelő iratokkal rendelkezék, melyek papi voltát bizonyítják s hogy a szentmisét papi ruhában mutassa be.

Új, hogy a törvénykönyv a szentmise előtti előkészületet és az utána következő hálaadást a miséző pap számára *kötelezővé* teszi anélkül, hogy annak tartalmát közelebbről meghatározná.

Külön fölemlíti a Codex azt is, hogy gyűrűt a szentmisénél csakis annak szabad hordania, akinek hivatalból jár, vagy akinek erre az apostoli Szentszéktől engedélye, illetve felhatalmazása van.

Új előírás az is, hogy míg egyrészt fentartja a régi szabályt, hogy oltárszolga nélkül szentmisét bemutatni nem szabad, *hifejezetten* megengedi egyben azt is, hogy férfi oltárszolga távollétében vagy hijján nő is felelhessen a miséző papnak, de *távolból* s az oltárhoz lépnie nem szabad.

A szentmise idejére vonatkozólag kimondja a törvénykönyv, hogy hajnal előtt egy órával s délután (12) egy órával a szentmise még, illetve már megkezdhető. Helyére nézve azonban a régi szabályok maradnak érvényben, kivéve, hogy ezentúl a püspök egyes esetekben, ha jónak látja, megengedheti a templomon *kívül* való misemondást oly alakban is, amint ahogyan az jelenleg pl. a katonaságnál divik.

2. A szentmiséről szóló törvényhozásnak megfelel a törvénykönyvnek intézkedése a *szentáldozásra vonatkozólag* is.

A X. Pius óta sokat vitatott kérdés, hogy a gyermekek első szentáldozását mikor kell elkezdni, megoldást talál a Codex ama intézkedésében, hogy míg egyrészt kellő tudás s az ebből folyó kellő lelki készültség híján senki sem bocsátható az első szentáldozáshoz, (kivéve a halálos ágyon, hol a mértéket nem kell olyan szigorúan alkalmazni), addig másrészt olyanoktól, kik a fenti kívánalmaknak megfelelnek, már a husvéti parancs teljesítését is megköveteli; de az előlotti itéletet a plébános (illetve gyóntató, szülők, gyám) hatáskörébe utalja. Mint *minimális* követelményt fölállítja azt, amit X. Pius is fölállított: hogy t. i. a gyermek a lélek eucharistikus kenyere s a rendes táplálék (kenyér) között különbséget tudjon tenni s az előbbit imádó tiszteletben tudja részesíteni.

Természetesen az Eucharista vétele megfelelő testi s lelki készültet is tételez föl, amelyre a törvényhozás szintén kiterjeszti figyelmét. Fentartva a régi szentségi böjt fegyelmét (éjféltől; a karácsony éjjelén miséző papról nincs rendelkezés), kivételt tesz azokkal, kik már egy hónap óta gyors fölgyógyulás reménye nélkül betegeskednek mint többé-kevésbé ágybanfekvők. Ezeknek X. Pius rendelete nyomán a gyóntató itéletétől függően megengedi, hogy egyszer *hetenként* (nem havonként) megáldozhassanak az esetben is, ha már kevés folyadékszerű táplálékot vettek is magukhoz tekintet nélkül arra, hogy olyan házban laknak-e vagy sem, melyben az Oltáriszentség őriztetik. (Zárdák, papi intézetek.) A lelki dispositióra vonatkozólag csak annyit jegyez meg, amennyi szent Pál szavainak, hogy kiki vessen számot magával mielőtt ebből a kenyérből eszik — megfelel: vagyis hogy nyilvános bűnösök, kiközösítettek, egyházi büntetés alatt állók s azok, kik súlyos bűn állapotában vannak, penitencia nélkül a szentáldozástól visszatartassanak.

Lehetőleg gyakran — mondja a Codex — sőt naponként is járuljon minden hívő a szentáldozáshoz, de napjában csakis egyszer, kivéve ha a szentáldozás napján hirtelen beálló halálveszedelem esetén a haldoklók szentségeiben részesülne.

Ez esetben az Oltáriszentség útravalóként újból vehető, sőt az Egyház lelkére is köti minden hívőnek, hogy dacára annak, hogy már aznap megáldozott, még egyszer járuljon a szentáldozáshoz s a nagy útra bizottsítsa magának az Úristen újabb kegyelmeit.

Súlyos betegek ne várjanak az Oltáriszentség vételével, míg csak kitölthetik határidejét, hanem igyekezzenek a szentségek vételét sürgetni, ha állapotuk az orvos véleménye szerint legalább is súlyos.

Az Oltáriszentség gyakori vételének előmozdítása céljából megengedi az Egyház, hogy akár a latin, akár a görög szertartás szerint

áldozhassék bárki; a husvétii szentáldozást végezze mindenki saját szertartása szerint. Súlyos betegségében a szent Útravalót — hacsak szükség nem kényszeríti — mindenki szintén saját latin vagy görög szertartása szerint vegye magához.

Külön fölemlíti a törvénykönyv, hogy nagypéntek kivételével (tehát nagyszombaton is, de akkor *csak* a szentmise alatt vagy utána közvetlenül) *mindennap* szabad áldozni azon időben, melyben különben szentmisét mondani szabad (tehát körülbelül d. u. 1/22-ig s ha fontos ok van, még később is), mindenütt, ahol szentmisét mondani meg van engedve, tehát magánkápolnában is. Aki husvétii szentáldozását a meghatározott időn belül el nem végezte, az a husvétii idő elteltével nem mentesül annak utólagos elvégzése alól, hanem *köteles* a mulasztást utánapótolni.

Dr. Liebner János.

PISTA A TEMPLOMBAN.

Még sose volt itt... Ó be furcsa minden!	A pap énekel aranyos ruhában,
Köröskörül milyen sok lámpa ég!	Most csönd lesz... Nagy csönd... Zsengő szava
E halvány embert barna keresztjével	A pap kezében különös fehérség... [száll...
A zsinagógáú sose látta még.	Mindenki térdel... Ó csak Pista áll!
Az oltár fölött valami fehér van	Ce halvány Ember szállj le a keresztről,
Aranycartóban, lágy fátyol alatt.	Hajolj fölébe lágyan, titkosan,
Mi lehet az, hogy akik arra mennek,	Ó sügd meg olt a bámuló gyerekek:
Előtte mind-mind térdet hajtanak?	«Cérdelj le... térdelj... édes kis fiam!»

Covich Honka.

Egyetlen keresztény család asztaláról se hiányozhatik Reiner Irma könyve. Címe: *Szent Zita*. Ő Császári és Királyi Felségének, Zita királynénak ajánlva. A könyvből két kiadás van és rendelhető a pénz előleges beküldése mellett, a Központi Oltár-egyesületnél. Ára helyben 4, illetve 1.50 K, vidékre 4.15, illetve 1.65 K.

I.

AZ INTERNÁTUS dolgozóterme szokailanul csendes. Azt hinné valaki, hogy a fiúk sétán vannak, ha megállana az ajtó előtt és hallgatózna. Pedig ha belépne, valamennyiüket ott találná. Egymásután gyúlnak ki a villanykörtek és halványzöld fénnel világítják meg a kemény kis gimnazista fejeket, amelyek mozdulatlan merevséggel hajolnak a könyv fölé s ártatlan szemük csatornáján keresztül mohón szívják magukba annak tartalmát. Oh, azok a kis telhetetlen koponyák! A prefektus úr úgy el tud bennük gyönyörködni; úgy elnézegeti őket, mikor az asztala mellett ül szigorú tekintettel és felügyel rájuk. Nekiereszti ilyenkor a fantáziáját, szinte belát azokba a kis koponyákba és nézi, szemléli azt a lázas munkát, ami odabenn folyik; szinte látja, mint rakódik egymásra a sok apró ismeret, mint a kaptárban a méz s a kis nebulók mint a méhecskék nem is tudják, mily értékes kincset gyűjtögetnek. És elgondolkodik a prefektus úr ilyenkor arról: mi lesz vagy mi lehet a sorsa egyiknek is, másiknak is. Ez talán boldog lesz... emez talán boldogtalan... a Gusztli talán megelégedett az élettel... a Karcsinak talán verekednie kell vele... a Tóni talán lemarad... a Gabi talán fényes karriert csinál... Az biztos, hogy egyik részük azt fogja majd mondani: szép az élet; a másik meg: nem érdemes élni. De hát melyik fog ebbe a táborba tartozni és melyik a másikba? Úgy szeretne volna sokszor tudni, kikhez lesz az élet kemény, kegyetlenül brutális! Úgy meg tudta volna ölelni és csókolni az illetőt! Ha tehette volna, megrövidítette volna, elodázta volna a fekete éjszakát, amely egyik-másik ártatlan kis fiúnak lelkére borul majd; erős kézzel belemarkolt volna sorsának kerekébe s egy lendülettel jobb irányba terelte volna, akármijébe került is volna! De hát a jövőbelátás embernek nem adatott meg. Azért egyforma szeretettel szeretne valamennyit, hogy valahogyan ki ne maradjon egyik se, hogy

ne legyen egy se, aki legalább egyszer ne érezte volna életében a szeretetet, hogy soha senki le ne tagadhassa, hogy létezik szeretet s azért még lehet találni, csak keresse az ember; újra meg lehet találni, ha egyszer elveszítettük is; s ha ezt megtaláljuk, pótol ez mindent...

Ott volt a fiúk között a Pataky Jani is. Szorgalom tekintetében versenyzett a legelső diákokkal. Szelid, kék szemeiben visszatükröződött egész lénye, lelkülete. Soha nem bántott senkit, nem is boszantott senkit még apró tréfával sem. Félt és rosszul érezte magát, ha boszus vagy haragos embert kellett látnia. De őt se bántotta ám senki. Bár roppant szerény volt mindenben, mégis feltűnt mindenkinek, aki csak látta ezt a szépen fejlődő, fehérarcú kisiút. Minden mozdulata, egész magaviselete elárulta, hogy a mamájának szemefénye, hogy olyan nevelésben részesül, amilyent csak egy nemesszívű, fiára büszke édesanya adhat gyermekének. Különben érzékeny természet volt a Jani. Ha valaki sziveségben részesítette, kifogyhatatlan volt a viszonzásban; ha valaki csak tréfából is megsértette, hónapokon át nem tudta elfelejteni, sőt még a legjóakaratóbb figyelmeztetés is fölkaavarta a nyugalmát. Kövér könnycseppek ragyogtak ilyenkor kék szemében. Szeretett volna ilyenkor mamájának a nyakába borulni s a mama csókjai közt elpanaszolni a keserű méltatlanságot.

A prefektus úr sorban odamegy mindegyik fiúhoz, érdeklődve kérdezget tőlük ezt is azt is. A Janihoz is van meleg szava. Füléhez hajolva, súgva kérdi tőle, hogy a többieket ne zavarja:

— Nos Jani, nem félsz a vizsgától?

— De félek egy kicsit. Tőlem mindig olyant kérdez a tanár úr, a Haranghi tanár úr különösen, amit épen nem tudok jól s mikor én felelek, mindig akkor lesz mérges. Első osztályos koromban s tavaly is úgy volt, most is csak úgy lesz. Pedig annyit tanulok, hogy sokszor a fejem is megfájdul tőle.

A prefektus úr a Jani feje fölött elmosolyodott, majd a legkomo-lyabb hangon súgta neki:

— Az idén egész máskép lesz. Már nagy fiú vagy, csak nem félsz ilyen csekélységtől. Különben meg három hét alatt annyit tanulhatsz még, hogy többet tudsz majd, mint a tanár úr — de ezt olyan hanglegy-
tással mondta, hogy senki sem hitte volna el, még a Jani sem, akinek az arcára e megjegyzés olyanféle keserű mosolyt csalt, mint mikor az embert abszurdumokkal vigasztalják és akarják jókedvre hangolni.

Vacsora után, mikor a többi fiú az udvaron hancúrozott, Jani elővette a levélpapirost meg a tintát és levelet írt a mamájának. Az inter-nátusban ez volt minden öröme, egész boldogsága, ha gondolatban hazaröpülhetett abba a vidéki kis városba, ahol mamája lakott a kis Tuki-

val, nővérével, aki két évvel volt nála fiatalabb. Éjjelenként álmában legtöbbször otthon volt, a kertben futkároztak a hatalmas gesztenyefák alatt. Ilyenkor, álmában boldog volt, de annál keserűbb a prózai reggel, az ébredés, a kiméletlen egyhangúság, az unalmas ugyanaz, minden járulékaival, minden nehéz hangulatával. Ilyenkor egyedüli vigasztalása a vakáció volt; a vakáció gondolatából merített kitartást, szemében a vakáció olyan cél, olyan jó volt, amiért érdemes meghozni akármeekkora áldozatot is. Szóval a Jani levelet írt, bejelentette a mamájának a vakációt:

Édes kis Anyukám!

Három hét mulva lesznek a vizsgák. Most sokat kell tanulni. Otthon azonban majd kipihenem magamat. A multkori levelemben elfelejtettem megírni, hogy a prefektus úrnak már két hónapja ministrálok. Megkérdezte tőlünk a harmadik osztályosoktól, hogy ki szeretne neki jövőre mindennap ministrálni. Én jelentkeztem, más azonban nem. Attól kezdve már nem jelöl ki ministrálókat hetenkint, hanem engem bizott meg, hogy már most ministráljak neki mindennap. Vasárnap egy szép könyvet kaptam tőle ajándékba. Az a címe, hogy: «A világ legszebb diplomái». Igen szép képek vannak benne, majd vakációban megmutatom.

Mit csináltok otthon, anyukám? Gondoltok-e rám olykor? Imádkozzatok ám most értem, hogy a vizsgák jól sikerüljenek! A Tukinak mondd meg, anyukám, hogy jó legyen. De jó lesz, -ha nemsokára együtt játszhatunk! Addig azonban még egyszer eljőjjetek ám. Akkor már biztosan megtudjuk, hogy mikor mehetünk haza. Pá, édes kis Anyukám. Csókolgatom a Tukit is! — Hálás fia Jani.

Igy írta meg a Jani valamennyi levelét. Mikor a megszólítást leírta, úgy érezte mindig, hogy annyi mindenfélét kell megírnia, annyi mondanivalója van, hogy el sem fér egy levélben. Mikor pedig befejezte és elolvasta a saját levelét, boszankodott, hogy olyan rövid, hogy épen azt felejtette ki belőle, ami legérdekesebb lett volna. Sohasem volt megalégedve a leveleivel.

E levél azonban mégis túlon-túl elég volt arra, hogy két szívet is erősebb mozgásba hozzon: a mamáét, meg a Tukiét. Egy-két nap már csak és megjön a Jani! Két hónapon át boldog lesz a ház! Boldog lesz a mama, aki egyébként oly sokat szomorkodik, különösen mióta a temetőbe jár elhunyt férje sírjához; a másik fiát, a nagyobbikat, a Viktort is oly ritkán láthatja, aki Berlinben végzi orvosi tanulmányait. Gondjait, szomorúságát el sem tudná viselni, ha nem volna mellette, ha nem csicse-regne neki egész nap a kis Tuki, az aranyos kis szőke leány, ez a bájos kis teremtés, ez a földi angyalka, akiben még az irigység sem talált volna kivetnivalót. A ragaszkodó szeretetnek, a kedvességnek élő mintaképe volt. Nem csoda, hogy a mamáról nem is szólva, a Viktor is, de

különösen a Jani a testvéreknél oly szokatlan vonzalommal csüngött kis nővérén. Más gyermek, se lány, se fiú nem érdekelte, csak a Tuki társaságában érezte jól magát, csak az a játék volt édes, amit a Tuki indítványozott, csak az ő távolléte volt számára elviselhetetlenül nehéz, csak az ő jelenléte volt számára igazi boldogság. De körülbelül a Jani is az volt a Tukinak, ami ez öneki. Micsoda boldogság volt az, mikor Jani leszállt a vonatról és megcsókolhatták egymást! Csak nézték egymást, csak mosolyogtak egymáshoz és nem tudták, mit mondjanak el egymásnak először. Lassankint azonban megeredt a szavuk s a mania alig győzte őket csillapítani. Egyszerre elmondtak volna mindent, ami az eszükbe jutott. És Jani belépett az édes otthonba, ahol most őerte volt minden, ahol ő volt a kedvenc, ahol ő volt most a világnak legboldogabb teremtménye a mamának meg a Tukinak kifogyhatatlan kedveskedései, ölelései és csókjai között.

(Folyt. köv.)

Az Örökimádás elbeszélés-pályázata.

Hogy az «Örökimádás»-tól kitzűzött pályázatra beérkezett 11 pályadolgozat közül melyik tétessék első helyre és miért, arról csak körülményesebb megokolással lehet számot adni.

Általános szempontok.

a) Ha a szépírók általában az írásban kifejezett szép szakértői, akkor a *hitbuzgalmi írók* a legnagyobb és legfőbb szépségeknek, a *természetfölötti szépnek* szakavatottjai és szakértői; legalább erre kell törekedniök; és annál nagyobb figyelmet érdemelnek, minél feneketlenebb aberrációkba esnek a szépre nézve az ellentábor írói; mindenképen támogatni kell azokat, akik a természetfölötti állásponthoz meggyőződéssel ragaszkodnak vagy ahhoz még csak húzódnak is, hogy mentünk, amennyit menteni lehet és ők is az aberrációs táborba ne menjenek.

b) Hogy valamelyik pályamunka a mi jelen esetünkben a pályadíjra érdemes legyen és a pálmát neki ítélhessük oda, annak a pályaműnek nemcsak az íróművészet szempontjából, hanem *aszketikus* szempontból is kifogástalannak kell lennie. Ami szépirodalmi munkában megjárja, sőt esetleg ártatlan dolog, az egy hitbuzgalmi elbeszélés keretében esetleg kifogásolható, sőt épen botrányos is lehet.

c) Nem lehet épületes az olyan elbeszélés, ahol az író *csupa véletlenre* épít, csupa csodás körülmény véletlen találkozására és hasonlókra,

mert ez esetben *története nem lehet tanulságos* (mert a csupa véletlenek találkozásából nem tanulhatunk meg semmit arra nézve, hogyan tegyünk mi); *következőleg nem lehet épületes*, ép azért, mert a lelki életre nem tanulságos. A *lélektani* kidolgozásnak tehát a hitbuzgalmi elbeszélésben is *lényeges* szerepe van és lélektanilag lehetetlen dolgozatok el nem fogadhatók.

d) Annál *több jót* lehet várni egy hitbuzgalmi elbeszéléstől, tehát annál *több érüeme* van, minél *nagyobb* és minél *egyetemesebb* khatásra buzdít az elbeszélésformájába rejtett példa. Így kétségkívül legszebbek, legtöbb khatásúak (és mellékesen megjegyezve: talán lélektanilag is legérdekesebbek) azok az elbeszélések, amelyek az Eucharisztia legmagasztosabb, legtöbb jót kiárasztó és legtartósabb kegyelemkhatásait példázzák, nevezetesen azt, *hogyan lesz a pap* és általában, *hogyan lesz az Eucharisztia hatása* alatt egy kizárólag Istennek szentelt személy?

De itt egy megjegyzésünk volna. A papi hivatás és általában a magasabb hivatás titok: a kegyelemnek titka, sőt a kegyelem legmagasabb élettani titka. Amint tehát pusztán egy adott sejtől nem lehetne meghatározni a belőle kifejlendő alakot, ép úgy pl. a papi hivatásnak abból az első sejtéből, amely sokszor nem egyéb egy még határozatlan, gyöngye vágnál, pusztán lélektani kifejlesztésekkel s okoskodásokkal nem lehet levezetni a később teljesen kifejlődött, öntudatosá lett papi jellemet; ez a kegyelem élettályamatának egyik legmagasabb titka; annál kevésbé lehet azt tökéletesen megmagyarázni a világi híveknek, még a jobb és legjobb világi híveknek sem, mert *non omnes percipiunt hoc verbum*. És azért alapjában elhibázott minden olyan dolgozat, amely túlságos lélektani kiszinezésekkel és szembeállításokkal, vagy pláne igen kelletlen akkordok bevonásával akarja a teljes papi jellem kifejlődését magyarázni. Ez kútbaépítés volna. Tehát egyrészt szükségesek a lélektani magyarázatok, másrészt itt csak nagyon is megközelítő lélektani magyarázatokat lehet adni.

Ezen elég világos szempontok után (miket tisztábban fogunk látni, ha az egyes pályamunkákra kerül a sor) a beküldött munkákat így osztályozzuk. Előrebocsátjuk azt, hogy egyiket sem fogadhatjuk el föltétlenül, hanem csak bizonyos részek átalakításának föltétele mellett. A pályamunkákat tehát így osztályozzuk.

Első helyre tesszük a «*Patakylék*» c. (jeligetlen) és az «*Uram! kihez menjünk?*» c. pályamunkát.

Vegyük az elsőt.

I. A leghosszabb és a regénykonceptiót megközelítő munka. Igen jól indul, egyik-másik része nagyon ügyes. Tárnya a legszebb és legtöbbet ígérő és legeucharisztikusabb; a szerző azt nagy lelkesedéssel és

13—17-ig a Szent Anna-kongregáció. Március 20—24-ig este 8 órakor az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatai az Örökimádás templomban.

Választmányi ülés. A budapesti országos központi Oltáregyesület választmánya múlt hó 14-én d. u. 4 órakor értekezletet tartott. Jelen voltak: dr. Mészáros János prelátus, m. kir. udvari és várplébános, ügyvezető-igazgató, özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő a Maria Reparatrix-zárda főnöknője mint társelnöknő, Kiss Aladárné másodelnöknő, a zárdatitkárnő mint jegyzőkönyvvezető, özv. Heinrich Ferencné, Felmayer Vilma, Kócsy Jánosné választmányi tagok és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész.

Ügyvezető-igazgató a Szeplőtelen Fogantatás ünnepének és az Oltáregyesületnek kapcsolatáról beszélt. A boldogságos szűz Máriának — úgymond — makula nélkül valónak kellett lennie. Ő ugyanis arra lett kiszemelve, hogy oltárává és élő tabernákulumává legyen az Úr Jézusnak. Az ő élete az Úr Jézusnak közvetlen szolgálatában merült ki. És ilyen a hivatása az Oltáregyesületnek is. Tagjai legyenek élő tabernákulumává az édes Jézusnak és szolgálják őt és gondozzák az ő hajlékait azzal az anyai gyöngédséggel, mellyel a boldogságos Szűz viselt gondot az Úr Jézusra.

A választmány a múlt ülés óta összehalmozódott anyaggal, elsősorban a decemberben tartott bazárral foglalkozott. A karácsonyi vásár

tiszta jövedelme 6000 koronát tesz ki, mely az Oltáregyesület céljaira fordítatik. A választmány a jelentést tetszéssel fogadja.

A kőbányai Oltáregyesület igazgatója és terjesztője a központi választmányt táviratilag üdvözölték. A megleghangú üdvözlés kellemes benyomást tett.

Horváth Rezső szerkesztő az «Örökimádás» és «Jézusom Örömm» lapokról, valamint a «Jézusom Örömm» nagy kelendőségéről és az Eucharisztikus Gyermekszövegetnek nagyszerű térfoglalásáról számol be.

A választmányi ülést ügyvezető-igazgató azzal az óhajjal zárja be, hogy jutalmazza az Úr a választmánynak az elmúlt évben tanúsított jóindulatát és ügybuzgalmát.

A bazár. Meleg érdeklődés mellett zajlott le a budapesti országos központi Oltáregyesület tombolával egybekötött, jótékony célú karácsonyi vásárja. A vásár december 5—9-ig tartott. A frappáns hatású, fényes, látványosságnak is gyönyörű bazár a vásár minden napján nagyszámú néző és vevőközönséget vonzott az Oltáregyesület Üllői-úti házának falai közé. Elárúsítottak elmes Mikulás- és gyönyörű karácsonyi ajándékok, gyermekruhák, dísz tárgyak és egyéb kedves és értékes apróságok, melyeknek javát a Maria Reparatrix-zárda varázsolta elő mintegy a semmiből. A bazár 6000 korona nyereséget hozott, mely összeg az Oltáregyesület céljaira fog fordítatni.

Az elárúításban a következő úrnők és úrleányok segédkeztek: özv. örgróf Pallavicini Edéné, Kiss Aladárné, Reiner Irma, gróf Révay Simonné, Latinovits Róza, herceg Esterházy Mária, gróf Hadik Hella, gróf Szécsen Erna és Janka, gróf Bethlen Irma, Görgey Feri, Haász Emília, Latinovits Daisy, Ibrányi Lili, Szegedy-Maszák Pálma, Bangha Gusztó, Lumniczer Mancsi, gróf Zichy Mária és Livia, gróf Mailáth Marietta és Etelka, gróf Majláth Erzsébet, Stefánia és Mária, báró Orosdy Juliska, Kiszely Hanna, gróf Zichy Mária Eugenia és más előkelőségek.

A pécsi Oltáregyesület fehérekönyve. A pécsi Oltáregyesület 1916—7. évi működéséről egy húsz oldalas kis füzetet — fehérekönyvet — bocsájtott közre. A kis füzet tartalmazza Gyulay Ilona lendületes titkári jelentését, a tisztikar, választmány, terjesztőnői kar, fiókegyletek lajstromát, a munkabizottság jelentését, Mahl M. Augusztá zárdanő könyvtári jelentését, valamint az egyesület 1916—7. évi zárszámadását.

Az egyesület igazgatója Wajdits Gyula prelátnok-kanonok, püspöki helynök, elnöknője Zichy Lujza grófnő. Tagjainak létszáma 1135. A pécsi központhoz 56 fiókegylet tartozik 6331 taggal. Az egyesület számos értékes templomi ruhával és szerelvényt segélyezett összesen 20 templomot, illetve kápolnát. Az újmisék papoknak 9 drb corporalet, 9 purificatoriumot, 9 pal-

lát ajándékozott. A helyi hadikórházak oltárait, valamint a deési hadikórház oltárát a pécsi egyesület látta el fehéreneművel és egyéb szerelvényekkel. Az egyesület pénztárába adományok és tagdíjak címén befolyt összesen 18.754 kor., pénztári maradvány 2985-98 kor. A kedves kis füzet, valamint ama nagyszerű lelki élet és külső oltáregyleti tevékenység, melyről e fehérekönyv tanúskodik, a pécsi Oltáregyesületnek örök dicsőségére válik.

A barstaszári Oltáregyesület áldozatkészsége. Egy esztendővel ezelőtt az Örökimádás ily cím alatt 650 koronát nyugtázott, melyet a barstaszári Oltáregyesület küldött a központi Oltáregyesületnek. És ma, egy esztendő után ily cím alatt egy levelet kell közölnünk, egy nagyszerű lelkipásztornak a levelét és 800 koronát kell nyugtatnunk, melyet kéréses és összeropedezett, de becsületes és tiszteletreméltó kezek tettek le a központi Oltáregyesület oltárára.

A levél így hangzik:

«Méltóságos és Főtisztelendő Pápai Prelátus, Apátkanonok, Oltáregyleti Igazgató Úr!

November hó folyamán tartott havi ájtatosságaink során plébániám területén 1909 óta működő fiókegylet tagjainak figyelmét felhívtam a központi Oltáregylet folyó évi nagy munkájára s megemlékezvén úgy a központi Oltáregylet által ez évben megajándékozott és segélyben részesült sok

templomról és kápolnáról, valamint az oltáregyleti hadikórházban uralkodó élénk tevékenységről, azon bizalomteljes kérelemmel fordultam tagjainkhoz, hogy miután egyesületünk nemcsak az eucharisztikus Úr Jézus szolgálatát, követését tűzte ki céljául, hanem a felebaráti szeretet gyakorlatának szolgálatában is óhajt résztvenni, a még mindig tartó háború nehéz napjaiban fokozott lelkesedéssel és áldozatkészséggel támogassák a központi Oltáregyesületet szeretetadományaikkal.

November hónapban plébániám öt kis községében megtartván a szokásos évi gyűjtést, ennek befejeztével legnagyobb meglepetésemre s mindnyájunk öröme megállapíthattuk, hogy a mi egyszerű falusi földművelői osztályhoz tartozó tagjaink valóban nagy áldozatkészséget tanúsítottak ez évben is, mert a központi Oltáregyesület részére 800 korona és a Ker. Szeretet Országos Gyermekvédő Művének támogatására még külön 100 kor. gyűlt össze!

Oltáregyletünk tagjainak ezen nagy áldozatkészége fölött kifejezhetetlen öröm tölti be szívemet. Amidőn a 800 korona alamizsnánknak szíves közvetítésére Méltóságos Uramat ezennel felkérni bátorkodom, alázattal jelentem, hogy a szeretetadományunkat képező 800 koronát egyidejűleg ezen levéllel postautalványilag feladtam Méltóságos Uram becses címére.

A küldött összeg felerészben a szegény templomok felszegélyezésére

és felerészben az egyleti hadikórház költségeinek fedezésére fordítandó!

Örömmel jelentem azt is, hogy oltáregyleti tagjaink áldozatkészégének tudható be az is, hogy nálunk a mostani háborúban *elesett és elhunyt katonák lelkiüdvéért gyűjtés útján már 1916. évben 300 kor.* szentmise-alapítvány létesített.

Mindezekért hála és dicsőség az eucharisztikus Úr Jézusnak!

Ezen jelentés után fiókegyesületünket Méltóságod atyai jóindulatába továbbra is ajánlottan, Méltóságos Uram mementóját kérve az oltárnál, legmélyebb tisztelettel vagyok

Barstaszáron, 1917. évi december 4-én

Méltóságos Uramnak

alázatos szolgája
Novotny János mp.
ker. esp.-plébános,
fiókoltáregyl. helyi igazg.»

A levélre Kanter Károly prelátus kanonok, országos igazgató egy rendkívül meglehetősen meleghangú válaszevélben gratulált az ideális lelkipásztornak és a nagyszerű nyájnak és tolmácsolta az Oltáregylet hálás elismerését és köszönetét. A nagyszerű tett nem szorul dicséretre; önmagában bírja dicséretét.

A Budapest-kőbányai Oltáregyesület 1917 dec. 9-én terjesztendő gyűlést tartott, ahol az egyesületi életet érintő kérdéseken kívül megbeszélés tárgyát képezte az a szorosabb kapocs, amelyet a központi Oltáregyesület a kőbányai egyesülettel létesített. A gyűlés táviratban üdvö-

zölte dr. Mészáros János prelátus, ügyvezető-igazgatót és a központi Oltáregyesületet.

A dunaföldvári Oltáregyesület f. é. nov. hó 11-én tartotta évi közgyűlését P. Szencsár Péter oltáregyesületi igazgató elnökletével. Az egy-let a lefolyt évben három ízben

tartott nyilvános szentségimádást, március hóban pedig szép eredményű lelkigyakorlatot. Nagy buzgalommal vettek részt a tagok a szentségi körmeneteken is. A közgyűlésről meleghangú táviratban üdvözölték elnöküjüket, özv. Brúzer Mihálynét Budapesten.

Az 1917. évben elhalt Oltáregyesületi tagok névjegyzéke.

Weisz Mária Budapest, Bartus Erzsébet Parád, Bárány Veronika Nagycsécény, özv. Bányai Miklósné Budapest, Bérdy Anna Balaton-Ederécs, Bányay Miklósné terjesztő Budapest, Dankó Mária Jászládány, Dravuc Mária Jászládány, Drukenbrod Györgyné Budapest, Dobos Rozál Ujfehértó, Farkas Tamás Borbála Bodony, Fejes Bálint Bodony, Farkas Dobó Rozália Bodony, Fahrner Lipótné Budapest, Fodor Borbála Budapest, Gelencsér Mari Balatonederics, özv. Gyarmati Sándorné Arad, Gyüre Borbála Karancsság, Új Kálmán Karancsság, Grünstein Frigyes Rakamaz, Graf Mária Németujvár, Garaus Jozefa Szentmihálypuszta, Heim Tibor Kőszeg, Horváth Jakabné Kőszeg, Herz Anna Budapest, Huszár Anna Budapest, özv. Hudetz Ferencné Arad, Hajas Rozália Somogyvár, Heckelsmüller Gizella terjesztő Budapest, Hütter Anna Budapest, Jilk Borbála Rakamaz, Kún Zsuzsanna Jászládány, Kalmár Mária Jászládány, özv. Kelecsényi Zsigmondné, Kinczel Bernát, Kovács Balázné, özv. Komáromy Sándorné Arad, Káli Erzsébet Erdőtelek, özv. Pap Flórisné Erdőtelek, Lorenz János Budapest, Lebánovich Istvánné Budapest, Lausdorfer Konrádné Budapest, Mandics Mária Budapest, Nagy Péter Budapest, Nagy Éva Nagyunyom, Nikodeán Jánosné Kőszeg, Nagy Mária Atkár, özv. Osztafiu Katalin Parád, Preszmeyer Emilia Budapest, Oszvald Fanni Kőszeg, Oszvát Istvánné Balatonederics, Paulin Klótild Budapest, özv. Páris Jánosné Arad, Pálszabó Antónia Jászládány, Rédlér Rozália Kőszeg, Ripp Teréz Tatárszentgyörgy, Renéjt Terézia Budapest, Rimóczy Marcell Jászládány, Révay Olga Budapest, Szürsöök János Liszó, Söregi Erzsébet Atkár, Szabó Józsefné Balatonederics, Sztankovics Ferencné Budapest, Szántó Emera Karancsság, Sántha Margit Budapest, Sándor Károlyné Tallos, Szűcs Mária Jászládány, Stefan János Jákfalva, Tóth István Kőszeg, Turi Verona Jászládány, Tóth Veronika, Tolnai Anna Balatonederics, Takács Erzsébet Rakamaz, Tolnay Katalin Jászládány, Varga Apollónia Fedémes, Vincze Rozália Budapest, báró Vécsey Józsefné, Budapest, özv. báró Vécsey Józsefné választmányi tag Budapest, Viktor János Budapest, Vajsz József Rakamaz, özv. Vagács Mihályné Budapest, Vincze Terézia Jászládány.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**